

[Iver Poulsen.]

nu heldigvis at være lettet noget. Men det er dog vigtigt at gøre sig klart, at FN's muligheder på dette område står og falder med, at stormagternes interesser falder sammen. Dette var tilfældet ved konflikten mellem Indien og Pakistan, men erfaringen viser altså, at man ikke kan regne med, at det altid vil være sådan. Derfor må vi fortsat også basere vor forsvarspolitik, vor sikkerhedspolitik, på medlemskab af NATO, hvis fredsbevarende betydning klart er bevist igennem 16 år. Vi har ofte givet udtryk for vort ønske om, at Danmark i højere grad opfylder de forpligtelser, som vi til sikring af vor egen frihed frivilligt har påtaget os inden for forsvarsfællesskabet, og dette ønske nærer vi stadig.

Der har jo, som det også er nævnt her, igennem nogen tid været fremsat forskellige synspunkter om Danmarks stilling til NATO-pagtens forlængelse og Danmarks forsvarspolitiske stilling efter 1969. Selv om dette spørgsmål ikke er højaktuelt, så finder de uafhængige det naturligt, at det gøres til genstand for en saglig debat både her i tinget og ude i befolkningen, men ligesom den højtærede forsvarsminister er vi af den opfattelse, at en forsvarsalliances fredsbevarende virkning er direkte afhængig af den styrke, den repræsenterer. Og så længe en væsentlig del af verdens nationer har som endemål at gennemføre deres politiske system om fornødent med magt i hele den øvrige verden, så skal vi være meget varsomme med at erstatte en stærk og bred forsvarsalliance med et mindre, isoleret neutralitetsforsvar.

I modsætning til det ærede medlem hr. Aksel Larsen er vi uafhængige tilfredse med statsministerens og udenrigsministerens udtalelser om, at Vietnamkonflikten kun kan løses igennem forhandling uden forhåndsbetingelser og med udgangspunkt i Genèveoverenskomsten af 1954 og ikke ved en ensidig amerikansk tilbagetrækning, der kun ville føre til, at Vietnam og det omliggende område politisk og militært ville blive domineret af en anden stormagt.

Vi bemærkede med interesse statsministerens udtalelse om, at regeringen påtænker en langtidsbudgettering, for vi går ud fra og håber, at denne udtalelse er begyndelsen til den langtidsplanlægning, som de uaf-

hængige har talt for lige siden den første dag, partiet kom herind. Det er en begyndelse, for en 3 års budgettering er ikke tilstrækkelig for en tilfredsstillende langtidsplanlægning af de offentlige opgaver.

Endelig vil jeg gerne takke statsministeren for indbydelsen til bredt samarbejde her i tinget. De uafhængige er jo ikke forvænt med at modtage indbydelser til samarbejde, og hidtil har det ligget lidt tungt med dette samarbejde; det skal det jo gøre, når man udelukker de uafhængige fra udvalgsarbejdet og ikke engang kan tilstå de uafhængiges lille gruppe den beskedne ret i et demokratisk samfund at have et medlem siddende i et hjørne af udvalgsværelserne og overvære behandlingen af de forskellige lovforslag. Her er i hvert fald noget at tænke på, synes jeg, for udvalget for folketingets forretningsorden, nu da man tilsyneladende skal til at foretage visse revisioner. De uafhængige er rede til at gå ind i forhandling, og vi er enige med den ærede radikale ordfører, hr. Baunsgaard, når han fremhæver, at det er en grundlæggende idé i folketinget, at man forhandler, at man drøfter, og det skal ikke blot ske, når man har en mindretalsregering, det må også i folkestyrets interesse være sådan, at hvis man har en flertalsregering, så er forhandling og samtale noget naturligt. Men hvis kommende forhandlinger med regeringen om løsningen af de foreliggende meget store økonomiske opgaver forudsætter, at den mindre part skal give afkald og helt afskrive de interesser, som den er valgt her ind i tinget for at varetage, og på den måde svigte de vælgere, som har vist den tillid, idet den skulle svigte de ideer, den skulle arbejde for, så er der sat meget snævre grænser for de uafhængiges deltagelse i en forhandling under den nuværende regerings ledelse.

Naturligvis er det regeringens ret at søge på enhver måde at skaffe sig et flertal for den politik, den nu ønsker at føre. Men når man taler så meget om, at det er i folkestyrets interesse at føre forhandlinger og samtaler, må man ikke glemme, at det også er i folketingets interesse, at der bliver trukket nogle klare linjer op for, hvad regeringen og de partier, der støtter den, ønsker, og hvilke retningslinjer andre partier ønsker at følge. Kan regeringen så ikke opnå et flertal for sin opfattelse, mener de uafhæn-